

SNOWBORDERICA ANA I PUSTOLOV IGOR život u pokretu

Odvikavanje od modernih ovisnosti

Oslobađajuće je osjetiti prirodu na ovako intenzivan način bez smetnji. Umorna sam i gladna, ali ovaj me dan proveo kroz sve nijanse dosade, uzbuđenja, mira, ugone i neugode... i ostavio zadovoljnu.

Prošlo je neko vrijeme od kad smo zajedno otišli na neobaveznu vožnju biciklom pa se današnjem danu baš veselimo. Usprikoš tome što idemo montićima, vjerojatno će mi dio terena opet biti prezahtjevan, ali daj što daš. Pitali smo Zvončija želi li radije biti vani i smucati se po šumi ili ostati u kamperu na što se samo okrenuo na drugu stranu i duboko udahnuo. Srećom, solar ovih dana skuplja dovoljno energije da mu možemo ostaviti upaljenu klimu pa će princ uživati dok nas nema. Cesta je prazna, vjetar u leđa, a ja nabijam tempo kao i svaki drugi čovjek van forme koji se zbog svježine prvih par minuta osjeća svemoguću, a onda samo lagano ugasi.

Odvajamo se na makadam, tridesetak minuta po kamenju idemo uzbrdo, a onda izlazimo na zelenu brežuljkastu visoravan. Da nije ovako vruće bilo bi mi genijalno, ali znoj ispod kacige i prazan bidon prekidaju moje razgledavanje i tjeraju me u podnožje na drugu stranu. Tamo bi negdje trebao biti izvor Krupe. Deset minuta ću izdržati. Prošlo je više od pola sata, a ja i dalje grčevito stišćem kočnice koje su presušile kao i moje grlo. Sto puta sam rekla da se ne znam voziti po ovakvom terenu i da mi se ne pada, ali nekako naivno uvijek nasjednem na foru i krenem. Ok, nisam pala, nisam baš ni uživala, ali tu je svježja voda i dalje će biti lakše. Nije bilo.

Znoj mi curi u oči, koža mi se sjaji, tijelo trne. Gledam Igora, ali ni on ne izgleda bolje. Bez puno rasprave odlučujemo skratiti rutu za pola što znači da nam natrag treba još "samo" tri sata.

Bravo! Bravo!

Jedino što bi trenutno moglo biti gore je da mi recimo pukne guma. Moja želja, svemiru zapovijed. Uspijevam se zaustaviti na potonulom kotaču i bespomoćno sjedam u hlad obližnjeg grma. Nek' me bude trnje i grizu mravi. Nebitno je. Da sam sama tu bih ostala, ali sva sreća Igor će to brzo srediti... osim ako i rezervna zračnica nema rupu na primjer. Ove podnevne ljetne avanture uvijek imaju isti lajt motiv - prevruće je i premoreni smo da jadikujemo. Igor odlazi po kamper, a ja pješice s cipelama u drugoj ruci i biciklom u jednoj ruci. Njemu će trebati sati da se vrati po mene, a bome i meni da dohodam do rijeke. Cesta je

prazna, pa kao duh, u čarapama guram bicikl i vučem se po rubu. Nije da mi itko može pomoći, ali čudno da mi baš nitko od ovih par autiju nije stao pitati trebam li pomoć. A evo ga, jedan se zaustavlja, ipak nisam još za odbaciti. "E djevojko, oće l' još dugo ovaj makadam?" Zbunjeno odgovaram da asfalt dolazi za točno 982 koraka jer eto nisam imala pametnijeg posla nego brojati, a i nadajući se da ću mu dati do znanja kakve me brige more. "Bravo! Bravo!" - odgovara mi on kao da sam ja asfaltirala taj dio gdje završava makadam. "A je li se tamo skreće za XY selendru?" Sad već svjesna komičnosti situacije odgovaram da nisam čula za XY i ne znam, na što on opet odgovara "Bravo! Bravo! A, jel' XY onda poslije Z?" Ovaj razgovor stvarno nema smisla, najbolje da krenem dalje. Gle, divlje kupine. Umirem od gladi. Mrmljam sebi u bradu "Bravo! Bravo!" i bacam se na grm. Nije baš da su mi kupine s olovom prvi izbor, ali kao što rekoh, daj što daš.

Kilometri prolaze, čarape gube na čvrstoći materijala, pokoji auto mi povremeno trubne, al' ne staje nitko, možda i bolje. Svako toliko sjedam na bicikl i ravnodušno se spuštam nizbrdo na probušenoj gumu. Znam da ima neka fora sa zavezanom zračnicom oko kotača, ali baterija mi je prazna i ne mogu pogledati uputstva na YouTube-u. Evo ga. Vidim most. Osjećam hladnu, čistu, pitku vodu. Bacam bicikl na livadu i u odjeći se prevrnem u vodu. Ledena je, ali koga briga.

Trebamo odmor

Imam još par sati za pregrijati se dok Igor ne dođe po mene. Nadam se da je blizu kampera. Zadnji postotak baterije na telefonu koristim za razgovor u kojem saznajem da nije ni na pola puta i da s popom iz manastira leži na livadi i objašnjava mu koliko je umoran i da ne zna kako će dalje. Super, ne gine mi promjena boravišta u ovo selo. Predajem zahtjev, mijenjam adresu na dokumentima, sjedam na most i krećem provesti ostatak dana kako se to nekad radilo: bez telefona, bez Kindlea, bez audio knjige. Samo most, ja i ova šugava prozirno čista Zrmanja. I ovo dosadno drveće koje se nad nju nad-

Zvonči

Ove podnevne ljetne avanture uvijek imaju isti lajt motiv - prevruće je i premoreni smo da jadikujemo. Igor odlazi po kamper, a ja pješice s cipelama u jednoj ruci i biciklom u drugoj put Zrmanje

vija i njiše na povjetarcu. I ovo glupo sunce koje polako zalazi i zbog kojeg sve oko mene izgleda tako nevjerovatno prekrasno. Dosadno mi je. Kratko gledam čaroliju oko sebe, ali nedovoljno mi je dojmiljiva. Kad bih barem mogla malo vrtjeti slike po telefonu, napisati poruku nekome.

Ajmo Ana, instant odvikavanje od modernih ovisnosti. Možeš ti to. U cijeloj toj svojoj mentalnoj svadi nisam ni primijetila da je vrijeme prošlo, a da ja hipnotizirano gledam u vodu koja teče. Trojica klinaca s loptom prođu pored mene i nastave prema mostu, zatim baka sa svojom kravom, a onda djevojčica u potrazi za žabama. Toliko sam puta prošla ovdje, ali tek sad stvarno vidim ovo mjesto. Zabilješka samoj sebi: svakih toliko zaglavi negdje, oslobađajuće je osjetiti prirodu na ovako intenzivan način bez smetnji. Umorna sam i gladna, ali ovaj me dan proveo kroz sve nijanse dosade, uzbuđenja, mira, ugone i neugode... i ostavio zadovoljnu. U sumrak, kad već nikome od ljudi iz sela nije bilo jasno što već satima turadim, Igor dolazi po mene pa jedan drugom pričavamo što nam je danas sve prošlo kroz glavu i kakav je neobičan dan ovo bio. Oboje trebamo odmor. Ostat ćemo u blizini, prespavati pored Zrmanje i prije podne si uzeti slobodno. Ujutro si želim sjesti pored rijeke, umočiti noge i gledati Zvončija kako nespretnim okretima objašnjava Igoru da s 13 godina nije vrijeme da nauči plivati. Svaki put nađe ispriku i kaže da će probati sljedeće godine. Ne zna što propušta. Ja ću plivati u mjestu uzvodno dok mi usta ne poplave. Kad bismo se barem svako jutro budili pored rijeke.

kalendar

<p>KOLOVOZ</p> <p>22. atletska utrka Grada Labina</p> <p>11. kolovoza Labin, Stari grad Prijave & info: ervin.akalbona@gmail.com, u prijavi navesti ime i prezime, godinu rođenja, klub ili grad za koji nastupa i veličinu majice Startnina: 30 kuna na žiro račun (IBAN) HR5924020061100651467 do 9. kolovoza, na dan utrke 60 kuna Start: 17.30 sati dječja utrka (2,1 km), 18 sati glavna utrka (8,4 km)</p> <p>Treking pod zvijezdama</p> <p>14. kolovoza Raša</p>	<p>San Rocco bike</p> <p>15. kolovoza Brtonigla 20. rekreativna bicikljada</p> <p>Planinarski pohod na Skitaču</p> <p>15. kolovoza Labin, Stari grad Start: 8 sati, glavni trg u Starom gradu</p> <p>Bale pod zvijezdama</p> <p>18. kolovoza Bale, Trg La Musa MTB utrka Start: 22 sata Staza: 22 km uličicama Bala Startnina: 30 kuna Prijave: grafika@pu.t-com.hr ili neposredno prije početka utrke</p>	<p>Tour po Žminjštine</p> <p>23. kolovoza Zminj Rekreativna MTB bicikljada Start: 16.30 sati, kod javne vage Staza: 25 km</p> <p>Puntatlon</p> <p>25. kolovoza Umag, Park Humagum Utrka akvatlona (400m plivanja + 4km trčanja) Info i prijave: Olimpik Umag, 098 351 384, olimpik.umag@gmail.com</p> <p>Điro od Čitanove</p> <p>26. kolovoza Novigrad, Porporella Rekreativna MTB bicikljada Start: 9 sati</p>
--	--	---